

Ця жінка красива та розумна. А ще вона володіє дивовижною здатністю поєднувати в собі талант чудової матері, коханої дружини та хорошої артистки. Наскільки складно бути оберегом сім'ї та в той же час знаходитися під постійним прицілом ЗМІ?! Про це ми запитали в гості нашого номера — чарівної Тетяни Недельської.

Тетяна Недельська:

«Наша родина була створена на небесах»

— Тетяно, на українській естраді ви чи не єдина жінка, яка й дітей встигає виховувати й співочу кар'єру робити. Це під силу далеко не кожному. Тож поговорити хотілося б на сімейно-батьківську тему. У вас з Яном Табачником росте троє чудових синочків. Як справляєтеся зі всіма?

— Я маю надзвичайного чоловіка, прекрасну маму та справжню сім'ю. Всю турботу по догляду за онуками взяла на себе моя матуся. Мені навіть заборонялося думати про няньку, коли просто хотілося пожаліти неньку. Адже всі ми знаємо, що діти — це не тільки милі усмішки, а й безсонні ночі. Моя ж мама завжди повторювала, що прагне, аби у мене залишилися тільки приємні спогади, пов'язані з цим періодом. Але найцікавіше, що коли до нашого будинку приїжджають друзі або просто хороші знайомі, всі дивуються, побачивши, що бабуся так допомагає у вихованні онуків. Я, чесно кажучи, спочатку трохи не розуміла, тому що завжди вважала, що це нормально, й такі стосунки у всіх родинах. А виявляється, зовсім не так. Я безмежно вдячна мамі за допомогу та підтримку.

— У вас три хлопчики. А як щодо дівчинки?

— Як Бог дасть, так і буде. Можна й пожартувати із цього приводу, що з моїм єврейським щастям, швидше, народжу відразу двох хлопчиків, ніж одну дівчинку. Все в руках Всевишнього.

— Для хлопчиків дуже важливим моментом у формуванні особистості є батьківське виховання. Яку участь Ян Табачник бере у вихованні дітей?

— Ян Петрович хороший сім'янин, і дай Бог кожній жінці такого чудового чоловіка, а дітям батька. Але йому трохи не вистачає жорсткості. Виходить так, що каральний орган у нашій сім'ї, а тато — заохочувальний.

Діти чудово розуміють, якщо я сказала ні, значить так і має бути. Потім вони починають просити тата, щоб він якось вплинув на мене. Іноді Ян Петрович так заграється з дітьми, що доводиться й із ним проводити виховну роботу. У такі моменти він стає ще одним моїм сином.

У наших хлопчиків улюблене заняття ввечері стрибати до тата в ліжко. Тоді він хороший, а мама погана, тому що з ременем заставляє їх вчасно лягати спати.

— Ваш чоловік в одному з інтерв'ю сказав: «Здорова, міцна сім'я забезпечує повноцінне суспільство. Адже щирі подружні стосунки — це в наш час єдина непорушна цінність». І дійсно, нині зустріти подружню пару, яка б стільки років була віддана один одному досить складно. Як вдається жити та укріплювати взаємини?

— Не хочу ідеалізувати нашу сім'ю або приводити її комусь у приклад. Як у всіх нормальних людей, у нас теж бувають складні моменти. Був час притирання, нерозуміння. Тим більше, різниця у віці та відмінність поглядів на життя давали про себе знати. Нині ми пройшли всі ці випробування. Згадуючи минулі проблеми, розуміємо, що саме

вони укріпили шлюб. Те, що пережило подружжя на етапі зародження й формування стосунків — найміцніший фундамент. Я в цьому глибоко переконана. Більше того, впевнена, що наша родина була створена на небесах.

І нехай заздрісники, які не вірять у ці стосунки, залишаються при своїй думці. Не збираюся нікому нічого доводити. Як можна й досі ставити питання щодо ширості почуттів? Мені шкода цих людей. Адже існувати з убогими життєвими пріоритетами дуже складно. Чи не надто велика плата, щоб пристосуватися до Яна Табачника: народити йому трьох дітей, аби отримати через багато років щось там, чого я нібито хочу від нього?! Просто смішно.

— Як це — носити статус дружини Яна Табачника? Багато хто вважає, що саме завдяки імені чоловіка ви досягли популярності та визнання в суспільстві?

— Ян Табачник та Тетяна Недельська не відразу були такими можливими людьми, як зараз. Коли я увійшла у життя свого чоловіка, він був популярним артистом з середнім достатком. Згодом я переїхала до його однокімнатної малосімейки. Ян Петрович завжди міг облаштувати все так, щоб я не відчувала дис-

комфорту. Щодо музичних успіхів, то тієї особистістю, якою на сьогодні є, стала не завдяки, а всупереч чоловікові. А те, «що я його дружина, і тому співаю» — це без коментарів.

Переливати цю тему з пустого в порожнє може тільки така категорія людей, яким завжди здається, що хтось забрав у них шматок хліба, заспівав їхню пісню, вийшов заміж за їхнього чоловіка і взагалі — дихає їхнім повітрям.

— Напевно, щоб довести власну самодостатність, вирішили не змінювати прізвища?

— У мене подвійне прізвище, Недельська-Табачник. Ми з чоловіком навіть ніколи це не обговорювали й не міркували, як буде краще.

— Тетяно, скажіть, а що для вас означає любити, і що ви вкладаете в це просте слово?

— (Задумливо.) Вдавати з себе розумних та філософствувати на цю тему всі ми мастаки. Любов — коли менше говориш, а більше робиш. Є люди, які так красиво розповідають про свої почуття, а потім з такою ж легкістю кривдять коханих. Я ніколи не кричу, як люблю чоловіка, але своїм життям усе-таки доведу, що це було, є і буде справжнє кохання.

Ян Петрович також не вихваляється на кожному перехресті, що сильно любить мене. Проте його вчинки та ставлення до сім'ї говорять самі за себе.

— Від вас давненько нічого не було чути. Творчі новинки найближчим часом плануються?

— Хотіла навесні випустити диск, але сьогодні гарненько подумала й вирішила зробити паузу. Треба щось змінити. Не для того, аби когось здивувати. Просто в душі я відчуваю, що необхідно трохи зачекати.

За великим рахунком, сучасний шоу-бізнес — це час «проектів». На сцені виступають клоновані люди, в якихкладаються великі гроші. Якщо вони зникнуть завтра, про них через тиждень ніхто не згадає. Не залишилося місця для творчості. Чи може народжуватися щось природним шляхом, якщо навколо все в пробірках? Насправді це страшно. Але така хвиля бездарних виконавців пройде. Повернеться час справжньої музики й талановитих артистів. Нехай продюсери побавляться, а ми почекаємо.

— Побажання читачам «Іменем Закону».

— Хочеться побажати, щоб працівники міліції щовечора поверталися в свої сім'ї, де на них чекали затишок і тепло. Правоохоронець — почесна професія, представники якої забезпечують спокій і порядок як на вулицях, так і в наших душах. Букву закону має поважати кожний громадянин. А до закону й усе інше додається.

Бесіду вела Юлія РАДУЛ.

